

[Erlendsson.]

dende, arbejder Solvoguen ikke med teatrets midler, men med sprogets.“

Og lidt længere nede:

„I visse episoder er endog de myndigheds-personer (politifolk), som påregnes at gribe ind, på forhånd indkalkuleret i kunstværket.“

Der er meget mere af samme slags i skrivelserne, men disse citater må være tilstrækkelige til at belyse ligheden mellem Solvoguens ynkeligt lille, men præmierede happening, og den langt større, der siden den 24. oktober 1971 har udspillet sig i sagen om besættelsen af Bådsmadsstrædes kaserne og tilgrænsende arealer, i alt ca. 20 ha, kun nogle få hundrede meter fra dette hus.

Aldrig har man set mage til situationer og happenings, som mere direkte har arbejdet på publikums medvirken under en eller anden form fordømmende eller bifaldende. Og det har sandelig ikke manglet på medspillende myndigheds personer: 3-4 ministre og deres embedsmænd, en forsvarsminister, der i den nylig afgæde regeringsperiode erklærede, at fristaden Christiania havde optaget mere af hans tid end de tre værn til sammen, folketinget ved adskillige spørgsmål fra medlemmerne, redegørelser, erklæringer, forhandlinger i form af en forespørgselsdebat, et særligt folketingsudvalg, reporter i radio og tv i mange vellykkede og stærkt debatterede genudsendelser. Den synkende retsbevidsthed i befolkningen er blevet afstivet med kriminologers begejstring for dette sociale eksperiment, en betegnelse, der omgående blev mødt med protest fra beboerne, der frabad sig undskyldende fortolkninger fra det etablerede samfunds side af det, som skete derude. Påstande om, at området var et tilholdssted for kriminelle, specielt narkoforhandlere, blev mødt med romantiserende beretninger om dette alternative samfunds vidunderlighed i retning af at redde narkomaner, aftrappe dem og gøre dem bedre.

Alt det har været meget morsomt, men kun for folk med en helt speciel form for humor, nemlig dem, der synes, at der er noget grinagtigt ved, at tingene vendes på hovedet, og at myndighederne gør sig til grin. De derude i området synes ikke, det er morsomt mere. Nu er ødelæggelserne gået for

vidt, ikke blot på bygninger og installationer, men også på mennesker.

Volden breder sig, det kriminelle miljøes afsmitning må bringes til ophør. Vi mener, at dette folketing ikke længere kan lulle sig i søvn over for realiteterne, men at der må gribes ind snarest muligt.

Grethe Philip (RV):

Der har været megen uenighed omkring Christiania, og jeg synes, der i tidens løb har været mange både forkerte og vildledende oplysninger fremme om, hvad der egentlig er foregået derude. Det har gjort det vanskeligt for mange af os at danne os et nøjternt indtryk af, hvad Christiania står for.

Men én lære synes jeg at vi i hvert tilfælde alle kan drage af det, der er sket derude, og det er, at der her er foregået noget, som ikke bør gentage sig. Militæret bør ikke rømme områder, uden at det på forhånd ganske klart ligger fast, hvad disse områder kan bruges til, og uden at man kan sikre sig, at man hurtigt kan få områderne omlagt, således at man går i gang med eventuelle nye bygninger eller en ny planlægning for området. Jeg håber, forsvarsministeren vil give udtryk for, at han er enig med mig i denne betragtning.

Men nu har vi Christiania, og vi mener i det radikale venstre, at det forslag til folketingsbeslutning, der er fremsat, er forkert, og vi ønsker at afvise det. Vi mener, at den aftale, der foreligger, skal overholdes, og vi ønsker at arbejde os hen imod en rolig afvikling.

Derfor har vi også i det radikale venstre kunnet give tilslutning til et par bevillingsansøgninger, der er fremkommet i finansudvalget, netop med henblik på at få skik og ro og orden i dette område.

Hvis man nu greb ind i utide, ville det givetvis skabe en overordentlig stor uro, og det ville yderligere, så vidt man forstår, i virkeligheden være praktisk umuligt at holde området uden beboelse. I alle tilfælde skulle der så etableres et overordentlig stort vagtkorps; jeg har nærmest indtryk af, at det simpelt hen ikke kan lade sig gøre.

For vores vedkommende i det radikale venstre lægger vi nu den afgørende vægt på, at Københavns kommune snarest får lagt den plan, som vi har eftersøgt så længe, og